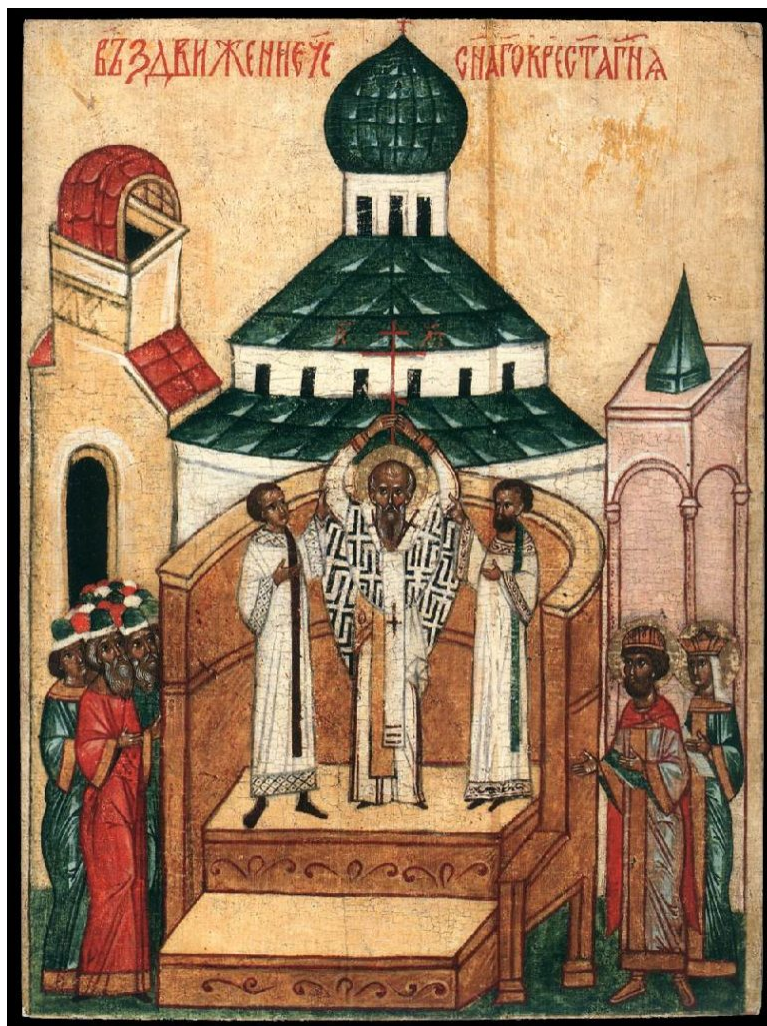

THE LIFE GIVING CROSS

„Daugelis elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai“ (Fil 3,18)

Kryžius yra Dievo Meilės ir išsigelbėjimo simbolis visai žmonijai. **„Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“** (Jn 3,16). Tai yra geroji naujiena ir pagrindinė Naujojo Testamento žinia. Nuodėmė atėjo į pasaulį per mūsų pirmųjų tėvų nepaklusnumą, kurie valgė uždraustojo medžio vaisius; žmonijos išgelbėjimas – per paklusnumą „paskutiniojo Adomo“ – Jėzaus Kristaus (plg. 1 Kor 15, 45), kuris „nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“ (Fil 2, 8), **tapdamas „gyvenimą teikiančia dvasia“**. Nors Jėzus prisikėlė ir sėdi Tėvo dešinėje, krucifiksas – kryžius su nukryžiuotu Jėzumi, mums yra prasmingas. Nes krucifiksas, kurį mes nešiojame, laikome bažnyčiose, namuose, institucijose, mums yra pastovus priminimas, ką Jėzus dėl mūsų padarė savo mirtimi ant kryžiaus. Tai visos Jėzaus kančios, mirties ir prisikėlimo simbolis, kurį iki galo liudijame žodžiais: „Jėzus mirė, Jėzus prisikėlė, Jėzus vėl ateis“. **Mes garbiname Krucifiksą, kaip švenčiausią mūsų tikėjimo objektą bei simbolį.**

Kryžiaus išaukštinimas – nežinomas rusų dailininkas (WGoA)

Žmogaus protas ir dvasia niekuomet nesupras kančios ir Kryžiaus paslapties. Viešpats išmintingas, „todėl jam priderėjo **kentėjimais išstobulinti mūsų išganymo vadovą**“ (plg. Žyd 2,10). Kaip Šv. Dvasia kalba per Šv. Paulių: „žodis apie kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė. (...) Mes skelbiame Jėzų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, pagonims – kvailystė. Bet pašauktiesiems – tiek žydams, tiek graikams – mes skelbiame Kristų, kuris yra Dievo galybė ir Dievo išmintis. **Dievo kvailybė išmintingesnė už žmones ir Dievo silpnybė galingesnė už žmones.**“ (1 Kor 1,18,23-25)

Esu pasiruošęs priimti Dievo kvailybę ir silpnumą, kurie savo ruožtu bus mano tikrąją išmintimi ir stiprybe; nejaugi turėčiau priimti pasaulio išmintį ir stiprybę, kad eičiau į

pražūtį? Kaip Šv. Paulius pabrėžia: **“Daugelis – apie juos su ašaromis kalbu – elgiasi kaip Kristaus kryžiaus priešai. Jų galas – pražūtis”** (Fil 3,18 – 19).

Mes, krikščionys esame pašaukti „laikyti save mirusiais nuodėmei, o gyvais Dievui Kristuje Jėzuje“ (Rom. 6,11). Mes esame pašaukti gyventi prisikėlimo džiaugsmu ir šlove. Bet mes žinome, kad Velykų sekmadienis ateina tik po Didžiojo penktadienio. Taigi nukryžiuotas Jėzus yra mūsų stiprybė ir viltis. Saulius, Romos pilietis ir gerai išsimokslinęs to meto žmogus (studijavo pas įžymų teisės mokytoją Gamalielį), persekiojo Kristaus sekėjus, bet susidūręs su Jėzumi kelyje į Damaską, patyrė visišką savo gyvenimo transformaciją (žr. Apd 9,1-22). Jis tvirtai įtikėjo „Dievo išmintimi ir galybe“, paslėpta po Kristaus kryžiaus „kvailybe ir silpnybe“. Todėl jis pasakė: „buvau pasiryžęs tarp jūsų nežinoti nieko kito, kaip tik Jėzų Kristų, ir tą nukryžiuotą“ (1 Kor 2,2). Jis nesiskundė sakydamas: „o nuo šiol tegu niekas manęs nebevargina, nes savo kūne nešioju Jėzaus žymes“ (Gal 6,17), bet degė troškimu, kad Dievas išgelbėtų kiekvieną, visada pasiruošęs aukotis -“mano vaikeliai, kuriuos aš ir vėl su skausmu gimdau, kol jumyse išryškės Kristaus atvaizdas“ (Gal 4,19).. **“Bet aš niekuo nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš – pasauliui”** (Gal 6,14).

Kryžius, anksčiau buvęs kankinimo, gėdos ir prakeiksmo simbolis, mums dėl Kristaus mirties ant kryžiaus, tapo ženklų išsigelbėjimo, pergalės prieš tamsos jėgas, išsilaisvinimo iš pančių, prakeiksmų, nuodėmės ir šėtono. **“Mes skelbiame slėpinę ir paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas yra nuo amžių paskyręs mums išaukštinti. Jos nepažino jokie šio pasaulio valdovai, nes jei būtų pažinę, nebūtų garbingiausiojo Viešpaties nukryžiavę”** (1 Kor 2, 7- 8). Kryžius – žmogaus protui buvo ir liko paslaptis, bet gyvenantys dvasia ir Dievo Dvasios vedami išvelgia paslėptą tiesą. Kuomet Jėzus išpranašavo savo kentėjimus ir mirtį savo mokiniams, Petras,

mūsų pirmasis Popiežius, nenorėjo priimti Jo žodžių (žr. Mt 16, 21-23). Tik tuomet, kai Šventoji Dvasia Sekminių dieną nušvietė „Kryžiaus paslaptį“, jis galėjo pasakyti: **„Bet jei kas iš jūsų nukenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tegarbina šiuo vardu Dievą“** (1 Pet 4, 16).

Jėzaus nukryžiuavimas turėjo didžiulę reikšmę visai žmonijai. Jis „buvo užmuštas ir nupirko Dievui savo krauju žmones iš visų genčių, kalbų, tautų ir giminių. Iš jų tu padarei mūsų Dievui karalystę bei kunigus, ir jie viešpataus žemėje“ (Apr 5, 9 – 10). Jėzaus mirtį ant kryžiaus lydėjo neįprasti įvykiai: „Buvo apie šeštą valandą, kai visą kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki devintos valandos, saulės šviesai užgesus. Šventyklos uždanga perplyšo pusiau. (...) Šimtininkas, matydamas, kas buvo įvykę, pradėjo garbinti Dievą ir tarė: „Iš tiesų šitas žmogus buvo teisusis!“ Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skirstėsi, mušdamasi į krūtinę (Lk 23, 44-48).

Žmonės iš „šio pasaulio“ visada nori paslėpti „tiesą, ateinančią iš aukštybių“ (plg. Jn. 3,31). Nenorėdami, kad Jėzaus mokiniai atrastų kryžių, jie įmetė jį į duobę ir užpylė akmenimis bei purvu. Šv. Elena, Imperatoriaus Konstantino motina, 326 metais rugsėjo 14d., atrado šį kryžių. Kasinėdami Kalvarijos kalną, ieškotojai rado tris medinius kryžius, tikrasis iš jų buvo atpažintas, kuomet šalia jo stebuklingai pagijo serganti moteris ir iš numirusiųjų prisikėlė nešamas laidoti vyras. Šventojo Kryžiaus atradimui įamžinti, Konstantinas ant Kalvarijos kalno pastatė dvi bažnyčias. Vėliau persai, užpuolę Jeruzalę, išsivežė Kryžių į Persiją.

Rugsėjo 14 d. Katalikų Bažnyčia mini Šv. Kryžiaus Išaukštinimo šventę, ypatingai paminėdama Imperatoriaus Heraklito Šventųjų Kryžiaus relikvijų sugrąžinimą iš persų.

Imperatorius Konstantinas, besiblaškydamas tarp pagonybės ir krikščionių tikėjimo, gavo ženklą: Kryžiaus simbolis pasirodė danguje ir pasigirdo balsas. Jis suprato, kad Kryžiaus

padedamas, jis laimės mūsų, todėl įsakė kariams ant skydų nešti kryžiaus ženklus. Konstantinas laimėjo mūsų prie Milviano tilto.

Todėl vertai ir su giliu tikėjimu tariame maldos žodžius: „Garbiname Tave, Viešpatie Jėzau Kristau, ir šloviname Tave, kad šventuoju Kryžiumi atpirkai pasaulį“.

Mary Pereira